

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyně Mgr. Danou Černovskou ve věci

žalobce: **H. B.**, narozený dne -
t. č. v Zařízení pro zajištění cizinců Balková 1, 331 65 Tis u Blatna -
Balková
zastoupený Organizací pro pomoc uprchlíkům, z. s.
sídlem Kovářská 939/4, 190 00 Praha 9

proti
žalované: **Policie ČR, Krajské ředitelství policie hlavního města Prahy**
sídlem Kaplanova 2055/4, 148 00 Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu ze dne 14. 8. 2018, č. j.: KRPA-303577-17/ČJ-2018-000022

takto:

- I. Žaloba proti rozhodnutí žalované Policie ČR, Krajského ředitelství policie hlavního města Prahy ze dne 14. 8. 2018, č. j.: KRPA-303577-17/ČJ-2018-000022, se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobou podanou včas u Městského soudu v Praze se žalobce domáhal zrušení rozhodnutí žalované ze dne 14. 8. 2018, č. j.: KRPA-303577-17/ČJ-2018-000022, jímž byl žalobce podle § 129 odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „ZPC“) zajištěn za účelem předání podle přímo použitelného právního předpisu Evropské unie (Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013, kterým se

Shodu s prvopisem potvrzuje H. B.

stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o mezinárodní ochranu podané státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti v některém z členských států, dále jen „Dublinské nařízení“), a to na dobu 30 dnů ode dne omezení osobní svobody.

2. Žalobce v žalobě namítal, že žalovaná neposoudila možné překážky předání, přitom žalobce je rodinným příslušníkem občana EU a v průběhu řízení o své přítelkyni hovořil; žalovaná se opomněla zabývat přiměřeností dopadů rozhodnutí, a to ve vztahu k žalobcovu rodinnému a soukromému životu. Žalovaná též nezhodnotila, že se žalobce druhý den po svém příjezdu do ČR sám dobrovolně dostavil na pracoviště policie. Deficitem trpí i určení státu příslušného k žalobcovu převzetí. Žalovaná se v napadeném rozhodnutí rovněž nezabývala otázkou systémových nedostatků italského azylového řízení zvláště s ohledem na sexuální orientaci žalobce i jeho přítelkyně. V rozhodnutí absentuje i řádné odůvodnění nemožnosti uložit zvláštní opatření. U žalobce vážné nebezpečí útoku nehrozí, jelikož se hned druhý den od příjezdu obrátil na policii. Zajištění je nepřiměřené, jelikož žalobce byl v ČR jen jeden den. V žalobcově případě bylo možno užít zvláštních opatření.
3. Na základě výše uvedeného žalobce navrhl, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a vrátil věc žalované k dalšímu řízení.
4. Žalovaná se k žalobě vyjádřila, když po rekapitulaci dosavadního průběhu řízení a žalobních námitek vyslovila s žalobou nesouhlas. Žalovaná musí o zajištění rozhodnout v časové tísni, není možné se všemi okolnostmi zabývat naprosto zevrubně a byly též splněny všechny podmínky pro žalobcovu zajištění. Žalobce o své přítelkyni neposkytl žádné podrobné údaje, naopak, jak uvedl, sám není rodinným příslušníkem občana EU a nejsou mu známy překážky, jež by mu bránily ve vycestování. Skutkový stav věci byl náležitě zjištěn. Dobrovolné ohlášení se na policii nemělo vliv na zákonnost zajištění. Chybné uvedení zemí, kde žalobce pobýval, je administrativní chybou, avšak z rozhodnutí nepochybně vyplývá, kde s ním bylo zahájeno azylové řízení. Existence systémových nedostatků v německém či italském azylovém řízení ze zjištěných skutečností nijak nevyplývá. U žalobce hrozí vážné nebezpečí útoku, proto bylo rozhodnuto o jeho zajištění a o nemožnosti využít zvláštních opatření. Ze země, kde byl žalobce povinen vyčkat výsledku azylového řízení, opětovně vycestoval; důvěra v žalobce je tak oslabena. Neuložení zvláštních opatření bylo v napadeném rozhodnutí řádně odůvodněno. Uložení zvláštních opatření by bylo nejen neúčelné, ale i nemožné. Žalobu navrhla žalovaná zamítnout.
5. Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal podle ustanovení § 75 odst. 1 a 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „SŘS“) napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů a vycházel přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu.
6. Soud ve věci rozhodl bez jednání, protože s tímto postupem vyslovili účastníci souhlas.
7. Ze správního spisu bylo zjištěno, že dne 13. 8. 2018 v 15:30 hodin se žalobce dostavil na policii, a to bez dokladu totožnosti. Následně byl téhož dne v 15:40 hodin zajištěn. Žalobce uvedl, že roku 2014 odcestoval z Nigérie do Evropy, na Sardinii pobýval s přítelkyní. Roku 2015 odešel z Itálie do Německa, kde strávil necelé dva roky, poté se vrátil do Itálie a před dvěma dny přicestoval automobilem do ČR.

Shodu s prvopisem potvrzuje H. B.

8. Během podání vysvětlení dne 14. 8. 2018, o němž byl vyhotoven protokol č. j.: KRPA-303577-16/ČJ-2018-000022, žalobce mj. sdělil, že adresu trvalého pobytu má v Nigérii, jinak žije coby bezdomovec v C. a adresu trvalého pobytu nemá; v současnosti žije v P. jako bezdomovec bez adresy. V Itálii požádal o azyl, pak odešel do Německa, pak se vrátil do Itálie a nyní je v ČR. Jeho celá rodina žije v Nigérii, v EU nikoho nemá, leč přítelkyni z Maďarska, která žije v Německu. Přítelkyně se jmenuje K., celé jméno ani datum narození si nepamatuje. Chtěl by žít v ČR, v Itálii žít nechce. V Itálii má povolen pobyt, je tam žadatelem o azyl. Je svobodný a bezdětný. Peníze na složení finanční záruky nemá. Zdravotně je v pořádku. Na území ČR nemá žádné rodinné příslušníky, není zde nikdo, o koho by se musel starat, nemá pracovní povolení ani zdravotní pojištění. Na území ČR ani EU nemá osobu, kvůli níž by skončení jeho pobytu bylo nepřiměřené z hlediska zásahu do soukromého a rodinného života. Není mu známa žádná překážka, jež by mu bránila ve vycestování. Není rodinným příslušníkem občana EU. Nechce do vlasti ani do Itálie, místní lidé jej nemají rádi, vyhrožují mu a má strach, že by jej mohli otrávit kvůli jeho bezdomovectví. Nemá žádné kontaktní údaje, leč adresu trvalého pobytu.
9. Na základě zjištěných skutečností žalovaná vydala žalobou napadené rozhodnutí ze dne 15. 5. 2018, č. j.: KRPA-180588-16/ČJ-2018-000022, jímž byl žalobce podle ustanovení § 124 odst. 1 písm. c) ZPC zajištěn za účelem správního vyhoštění, a to na dobu 30 dnů ode dne omezení osobní svobody. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce žalobu.
10. Součástí správního spisu je mj. též Úřední záznam Místního oddělení policie Lhotka, č. j.: KRPA-303577-4/ČJ-2018-001411, ze dne 13. 8. 2018.
11. Dále soud přikročil k vlastnímu posouzení žalobních námitek.
12. Předně u žalobce nebyla dána překážka zajištění. Žalobce před svým zajištěním zmínil svůj vztah s přítelkyní, avšak dle jeho tvrzení žije přítelkyně v Německu, nikoliv v ČR, sám je svobodný, bezdětný a není rodinným příslušníkem občana EU. Z těchto okolností nikterak nevyplývalo, že by žalobcovým zajištěním mohlo dojít k nepřiměřenému zásahu do jeho soukromého a rodinného života. Sdělením výše uvedených údajů nemohlo dojít ani ke zpochybnění realizovatelnosti žalobcova přemístění dle Dublinského nařízení, zvláště když žalobcova přítelkyně ani nežije v ČR, nýbrž v Německu.
13. Žalovaný nepochybil, když se v napadeném rozhodnutí explicitně nevypořádal s možnou nepřiměřeností zásahu do žalobcova soukromého a rodinného života, jelikož v řízení žádné pochybnosti nevyvstaly. Stejně tak nevyšly najevo žádné možné překážky žalobcova předání.
14. Za situace, kdy žalobce opakovaně opustil Itálii, kde s ním bylo vedeno azylové řízení, nemůže způsobovat nezákonnost zajištění pouze skutečnost, že se po příjezdu do ČR dobrovolně dostavil na policii. Žalovaný v napadeném rozhodnutí na základně řádně zjištěného skutkového stavu dostatečně odůvodnil, proč je nezbytné žalobce zajistit. Taktéž krátká délka pobytu na území ČR nemůže nikterak vyvážit žalobcovo opakované opuštění státu, kde žádal o mezinárodní ochranu.
15. Napadeným rozhodnutím též nebyl určován stát příslušný k posouzení žalobcovy žádosti o udělení mezinárodní ochrany, proto není námitka chybného určení příslušného státu relevantní.

Shodu s prvopisem potvrzuje H. B.

16. V napadeném rozhodnutí se žalovaný sice nevypořádal explicitně s otázkou, zda italské azylové řízení netrpí systémovými nedostatky, avšak to nebylo v daném případě nutné. V průběhu řízení o zajištění nevystala žádná pochybnost o koncepční řádnosti italského azylového řízení, přitom mezi členskými státy EU platí princip vzájemné důvěry, dle něž je dán předpoklad dodržování lidskoprávních standardů ze strany členských států včetně domněnky systémové nezávadnosti azylových řízení. Tento předpoklad nebyl v řízení o zajištění ničím vyvrácen.
17. Co se týče sexuální orientace žalobce i jeho přítelkyně, nevyšla v řízení o zajištění nijak najevo. Stejně tak v řízení nepadla žádná zmínka o perzekuci osob menšinové sexuální orientace v Itálii. Žalovanému tak nelze klást neposouzení této otázky k tíži.
18. Na straně 5 a 6 napadeného rozhodnutí se žalovaný řádně vypořádal s nemožností uložit žalobci v daných poměrech některé zvláštní opatření. Soud se s hodnocením žalovaného plně ztotožňuje. Žalobce v řízení neuvedl žádnou adresu pobytu v ČR, naopak sdělil, že žije na ulici a je bezdomovec a nemá finanční prostředky na složení finanční záruky. Pokud jde o osobní hlášení se žalobce na policii, není možno aplikovat ani tento institut, jelikož žalobce opakovaně opustil zemi, kde o mezinárodní ochranu žádal, nevlastní cestovní doklad a obecně projevil velkou tendenci ke značné nežádoucí mobilitě v rámci schengenského prostoru.
19. Dále se soud rozhodl neprovést žalobcem navrhované důkazy, jelikož nejsou ve věci relevantní. Žalobce v řízení o zajištění vůbec nehovořil o menšinové sexuální orientaci a uvedl, že žije na ulici, jeho prokazování opaku až v řízení o žalobě nemůže způsobovat nezákonnost napadeného rozhodnutí. Ani důkazy, které mají prokázat intenzitu žalobcova vztahu s jeho přítelkyní, nemohou být při přezkumu napadeného rozhodnutí podstatné, jelikož žalobcova přítelkyně žije v Německu, nikoliv v ČR, a jak žalobce v průběhu řízení před žalovaným sdělil, sám nemá na území EU nikoho, vůči němuž by bylo skončení jeho pobytu nepřiměřené z hlediska zásahu do soukromého a rodinného života.
20. Ze všech výše uvedených důvodů soud žalobu podle ustanovení § 78 odst. 7 SŘS jako nedůvodnou zamítl.
21. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle ustanovení § 60 odst. 1 SŘS. Žalobce neměl ve věci úspěch, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalované náklady nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů ode dne jeho doručení při splnění podmínek § 103 odst. 1 SŘS kasační stížnost u Nejvyššího správního soudu v Brně.

Stěžovatel v řízení o kasační stížnosti, pokud nemá vysokoškolské právnické vzdělání, musí být zastoupen advokátem podle § 105 odst. 2 SŘS.

Kasační stížnost směřující jen proti výrokům o nákladech řízení je nepřípustná.

Praha 7. září 2018

Mgr. Dana Černovská v.r.

Shodu s prvopisem potvrzuje H. B.

samosoudkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje H. B.